

En Çok Korktuğum

— Senem ÇOPKUR · 11 Aralık 2011

Siyahı sevmeye başladığımdan beri
Baktığım yerlere beyazın sitemi değiyor
Kız mıyorum gözlerime
Uzun zamandır
Benimle şeytan

Mazide bir çocukluk masalı
Anımsadıkça beyazların siyahı boğduğu
Saklambaç oyununda günlerin
Birer birer sobelendięi
Sevincin çokça bağırdığı
İşte bu dediğim anda!
Sağır olmasam sessizliğe

Penceremde baktığım ağaç ağlıyor yağmura
Yürek yangını kokuyor toprak
Bulutun feryadı güneşi söndürürken
Yapraklar görüyor
Zift karası cesetleri taşıyan tabutları...

Kara bir ağıt sesi kulağımda
Bıçak ağızlarda kabulleniş
Gözlerime değen yaşlar sitemimi okşuyor
Yüreğıme battıkça acılar
Islak ıslak süzölüyor yanaklarıma

Gün kör oldu güneşe
Karanlığın mayalanması fecirde
Bir parça ışığı ay çekip gitti
Yalnızlığı bırakıp avuçlarıma
Anlamını yitirdiğim vefanın ahını taşıyordum
Melun bir çığığın sesinde Ölmek diyorum derinlere daldıkça
Ellerimde soluyor mavi menekşe
Bir nefes daha derken
Mesken tutuyor şeytan baş köşeyi Zembereğı kapanıyor kapıların

Soğuk bir yalnızlık dokunuyor saçlarıma
Bu kapılar neden böyle büyük
Rüzgar fısıltıyor
-sevmeyi unutuyor insan-

Sevmeler böyle uzaklardan yankılanınca
Yüreğim saklanıyor satır satır şiirlere
Tam kalemin vebalini taşıyorken ellerim
Aynada görürken aksimi
Sesim barışırken sesime
Birden köpüren karanlık
İblis köşeden gelirken
En çok korktuğum
Kişiyim yeryüzünde....